

Arrest

nr. 121 797 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Fars van origine, en bent u afkomstig uit Teheran (Iran). U komt uit een zeer religieuze familie. Zo werden er bij u thuis (uw ouderlijke woonst) regelmatig ceremoniële gebeurtenissen en geloofsfeesten gehouden waar de koran werd gelezen en er werd gebeden. Als kind kon u niet anders dan dat aanvaarden. De afgelopen jaren voelde u zich in Iran slecht en ging het niet goed met u. U werkte in Iran in een gesloten omgeving (op de luchthaven) en miste vrijheid. Om u wat op te beuren koppelden uw vrienden u aan S. K. (...). Wanneer uw vriendin Sa. M. (...) zag dat het niet goed met u ging, sprak ze u aan over het christendom en zegde ze u u eens te willen meenemen naar de kerk. Daar veel van uw problemen hun oorsprong vonden in religie, stond u aanvankelijk weigerachtig tegenover het voorstel van Sa. (...). Korte tijd later, nadat u naar de zender Mohabad TV keek, contacteerde u Sa. (...) en zegde u haar toch geïnteresseerd te zijn eens mee te gaan naar een huiskerk. Nadat u een eerste keer deelnam aan een huiskerkdienst ging u

vier weken op rij naar de dienst. Tijdens de vierde dienst waaraan u deelnam, op 5 esfand 1390 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 24 februari 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u zonder verklaarbare reden te wenen, had u een enorme rust en een zeer speciaal gevoel. U zegde Sa. (...) dat u verlost wilde worden en de priester gaf u het verlossingsgebed. Na enige tijd vertelde u aan S. (...) bekeerd te zijn. Op 16 Aban 1391 (6 november 2012) werd u uit de universiteit gezet omdat u de heiligen beledigd had. In dezelfde periode nam S. (...) een eerste maal deel aan een huiskerkdienst met u. Op 26 Aban 1391 (16 november 2012) ging u met S. (...) naar de huiskerkdienst, eerder dan de andere leden omdat u voorbereidingen diende te treffen. Tijdens de voorbereidingen werd u gebeld door uw vriend H. K. (...) die een ongeval had gehad. Wanneer u terugkeerde van het ongeval, zag u aan de huiskerk een politiewagen staan en reed u langzaam weg. U haalde thuis wat kleren op, ging naar uw vriend H. R. (...) en verbleef vervolgens 40 dagen in een woning/buitenverblijf van de vader van H. R. (...). Tijdens die 40 dagen kwam u via H. R. (...) te weten dat twee dagen na de inval in de huiskerk het Ettelaat (Ministerie van Informatie) een huiszoeking had uitgevoerd in uw ouderlijke woonst. Twee weken later volgde een tweede huiszoeking bij uw ouders. Tevens werden er door het Ettelaat vragen gesteld op uw werk (de luchthaven). Zes van uw medehuiskerkgenoten, waaronder Sa. (...) en S. (...), werden gearresteerd. Op 3 day 1391 (23 december 2012) verliet u Iran en reisde u naar België, waar u op 28 december 2012 een asielaanvraag indiende. Tijdens uw verblijf in België vernam u dat de ordediensten enkele maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 4 november 2013 nogmaals naar uw ouderlijke woonst waren gekomen op zoek naar u. Bij een terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door de Iraanse autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw doopcertificaat d.d. 28 juli 2013 van de Evangelische Kerk van Kuurne; een brief van de Evangelische Kerk van Kuurne waaruit blijkt dat u sinds 30 december 2012 wekelijks naar de kerk gaat en u op 28 juli 2013 gedoopt zou worden; foto's van uw doop; uw studentenkaart en uw werkbade (luchthaven).

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen aangaande de wijze waarop u Iran verlaten heeft. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 7 januari 2013 dat u met een vals paspoort reisde, waarvan de identiteitsgegevens en de foto u onbekend waren. U verklaarde er voorts dat uw smokkelaar K. (...) niet met u meereisde (Verklaring DVZ, vraag 35). Op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 3 juli 2013 verklaarde u niet te weten of u met uw eigen paspoort of andermans/een vals paspoort reisde. U wist evenmin of het gebruikte paspoort een visum bevatte of niet. Voorts verklaarde u niet te weten of K. (...) meereisde in het vliegtuig of niet. U verklaarde verder dat u nooit naar het gebruikte paspoort, uw vliegtickets of uw boarding card gekeken heeft tijdens uw reis van Iran naar Amsterdam (Nederland). Alle documenten zaten in een mapje dat u kreeg van uw smokkelaar voor vertrek en u opende dat mapje nooit en gaf het steeds integraal af aan alle controleposten/incheckbalies die u passeerde. U weet evenmin of er een stempel in het door u gebruikte paspoort werd gezet (CGVS I, p. 6-9; CGVS II, p. 11-12). De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Teheran naar Amsterdam is echter zeer moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. U kon niet de minste informatie verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Voorts staat Iran gekend als transitland voor mensensmokkel en moet de door u beschreven gang van zaken normalerwijze de nodige argwaan wekken bij de luchthavencontroleurs. Tevens legde u geen enkel document neer dat uw reisweg kan staven. Dat u daarenboven als gezocht persoon Iran zou verlaten via de strengst gecontroleerde weg, met name via het luchtruim, zonder enige notie te hebben van de door u gebruikte reisdocumenten mist elke logica. Voorgaande bevindingen ondermijnen op fundamentele wijze de omstandigheden van uw vertrek uit Iran, de waarachtigheid van uw vluchtrelaas en zijn daarenboven uiterst nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Dat de waarachtigheid van uw vluchtmotieven zeer ernstig in het gedrang is, wordt verder kracht bijgezet door het feit dat u weinig tot niets weet te vertellen over het verdere lot van uw

medehuiskerkgenoten. Zo heeft u tijdens de 40 dagen dat u ondergedoken zat in Iran geen contact proberen te nemen met de medehuiskerkgenoten die mogelijks niet aanwezig waren ten tijde van de inval d.d. 26 Aban 1391 (16 november 2012). U zegde enkel aan uw vriend H. R. (...) contact te proberen te nemen met Sa. (...) en S. (...)p. U persoonlijk probeerde geen contact te nemen met een van uw huiskerkleden na het incident d.d. 26 Aban 1391 (16 november 2012). Ook de afgelopen maanden, tussen uw twee gesprekken op de zetel van het Commissariaat-generaal, deed u geen enkele moeite Sa. (...), S. (...) of andere huiskerkgenoten te contacteren. Dat u slechts over de telefoonnummers van Sa. (...) en S. (...) beschikt, is geen afdoende rechtvaardiging voor uw totale inactiviteit ter zake. In onze huidige samenleving zijn er immers meerdere media mogelijk om contactgegevens van personen te achterhalen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 2-3, 5-6, 12).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten. Gezien voorgaande vaststelling kan niet besloten worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat u protestant bent.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot wel dat u interesse toont voor het christendom en dat u zich in België liet dopen. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit de informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich bijvoorbeeld in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Uw evangelisatie in België is beperkt tot het spreken met derden over wat u in Iran meemaakte, waar gelet op bovenstaande bevindingen echter geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde zelf niet uitdrukkelijk te prediken omdat u niet over voldoende theologische kennis beschikt van uw nieuwe religie om de discussie aan te gaan met andere personen. Uw werkelijke evangelisatie is dan ook beperkt tot het leven als een goed protestant. Gezien dat gegeven dient uw bekeringsijver dan ook laag ingeschat te worden (CGVS I, p. 20-21; CGVS II, p. 7-8, 12-13). Ook in Iran sprak u in het verleden nooit onbekenden aan over uw nieuw aangenomen religie (CGVS II, p. 7). Gezien evangelisatie behoort tot de kerntaken van een protestant/evangelist tast uw gebrek aan bekeringsijver de oprechtheid van uw bekering aan. Ook het feit dat u tijdens uw gehoor d.d. 3 juli 2013 - slechts een drietal weken voor uw doopsel in België - geenszins wist te plaatsen welke sacramenten protestanten kennen, terwijl u nochtans verklaarde reeds sinds bahman 1390 (januari/februari 2012) op regelmatige basis protestantse huiskerkdiensten bijgewoond te hebben, tast de oprechtheid van uw bekering aan (CGVS I, p. 20).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw shenasnameh, werkbade en studentenkaart bevatten louter persoonsgegevens en staven uw opleidingsniveau en uw werkzaamheden op de luchthaven, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw documenten aangaande uw activiteiten voor de Evangelische Kerk in Kuurne en uw doopsel werpen geen ander licht op de vaststelling dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw bekering, noch op de vaststellingen inzake de gebrekkige oprechtheid van uw bekering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), op de schending van artikel 1, A en 1, F (a) en (b) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet en ten slotte op de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van de artikel 1, F (a) en (b) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij aangaande de wijze waarop zij Iran verlaten heeft, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij steeds heeft volgehouden, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, dat zij niet op de hoogte was van de inhoud of het uitzicht van het document/paspoort dat voor haar reis werd gebruikt. Verzoekende partij heeft enkel willen stellen dat het ofwel haar eigen paspoort kon zijn (mogelijk vervalst), ofwel een ander nagemaakt vals paspoort. Evenwel wist zij dit niet exact. Haar verklaringen zijn dan ook niet tegenstrijdig op dit punt. Voorts oppert verzoekende partij dat zij op geen enkele wijze op de hoogte was van het risico op controle of ondervraging. Verzoekende partij was ervan overtuigd dat het simpelweg tonen van haar documenten voldoende zou zijn. Bovendien blijft de commissaris-generaal in gebreke om aan te tonen

op welke informatie zij zich baseert om te stellen dat bijna iedere reiziger op deze vlucht uitgebreid wordt gecontroleerd/ondervraagd. Het is immers niet omdat dergelijke kans/risico op controle/ondervraging bestaat, dat dit ook zo bij verzoekende partij zou hebben plaatsgevonden, of dat dit bij elke reiziger zou plaatsvinden.

2.2.4.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij omtrent de incoherentie tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal over haar reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten geenszins kan overtuigen. Immers verklaart verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat de smokkelaar niet meereisde en dat zij met een vals paspoort reisde (administratief dossier, stuk 23, verklaring, vraag 35). Het is dan ook opvallend dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal plots stelt niet te weten of de smokkelaar met haar meereisde en evenmin te weten of zij met haar eigen paspoort of met andermans/een vals paspoort reisde (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d. 03/07/2013, p. 6-9 en administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2013, p. 11-12). De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, inclusief de wijze waarop hij zijn land van herkomst is ontvlucht. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Voorts duidt de Raad verzoekende partij er nog op dat haar verklaring aan haar werd voorgelezen in het Farsi en door haar werd ondertekend op 7 januari 2013 (administratief dossier, stuk 23, verklaring). Met de uitleg dat zij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij niet op de hoogte was van de inhoud of het uitzicht van het document/paspoort dat voor haar reis werd gebruikt, vestigt verzoekende partij louter de aandacht op de punten van gelijkenis tussen haar beide verklaringen zonder evenwel enige poging te ondernemen om de vastgestelde incoherentie te verklaren dan wel te weerleggen. Ook met het betoog in haar verzoekschrift dat zij enkel heeft willen stellen dat het ofwel haar eigen paspoort kon zijn (mogelijk vervalst), ofwel een ander nagmaakt vals paspoort, verklaart verzoekende partij op geen enkele manier de door haar gegeven verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij duidelijk stelde met een vals paspoort te hebben gereisd en dat de smokkelaar niet meereisde.

Dat verzoekende partij op geen enkele wijze op de hoogte was van het risico op controle of ondervraging kan voorts geenszins door de Raad worden bijgetreden. Uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat zij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat er controles waren:

"(...)

Naar de gate gegaan, zoals de smokkelaar had gezegd. Daar werden de controles uitgevoerd

- wat voor controles?

Normaal controleren ze de pp-en

(...)

- u werkte voor Iran Air, u moet toch weten hoe belangrijk het is uw eigen ID te kennen in uw pp, mocht u afgeroepen worden, mochten ze u vragen wat uw naam was, zou u zichzelf dan niet nog sneller verraden?

Wat u zegt is logisch, ik zat ook met die vragen, daarom vroeg ik aan de smokkelaar wat er in zat en zo. Maar hij zei dat ik kon kiezen tussen blijven en sterven, of hem vertrouwen en zonder te kijken verder gaan; ik had niets te verliezen, als iemand vroeg wie ik was. Als ik zou blijven zou ik toch sterven. Ik kon hem dus alleen vertrouwen het was een wonder van god, hij heeft me goed op weg geholpen, het is een wonder dat niemand me aangehouden heeft" (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d. 03/07/2013, p. 7-8). De Raad is dan ook van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de door haar gebruikte reisdocumenten. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het

risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van de door haar gebruikte reisdocumenten.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij weinig tot niets weet te vertellen over het verdere lot van haar medehuiskerkgenoten, betoogt verzoekende partij dat zij geen risico genomen heeft om deze personen te contacteren daar zij weet dat de Ettelaat deze personen kan observeren. Wanneer zij contact opneemt met deze personen, kan verzoekende partij dan ook hun leven in gevaar brengen.

2.2.5.2. Het argument van verzoekende partij dat zij haar medehuiskerkgenoten niet contacteert omdat zij het leven van deze personen niet in gevaar kan brengen, kan allesbehalve overtuigen. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat dit op zich geen hinderpaal was om deze personen te contacteren: *"(...) ik zegde dat ook vorige keer, dat ik via h. r. (...) contact probeerde zoeken met hen en ik hem nummers gaf. De gsm van s. (...) lag af en ik vroeg bij haar thuis te gaan kijken. S. (...) woonde samen met haar zus, maar daar troffen ze niemand en sa. (...) haar telefoon lag ook af. Ik zegde dat ze voorzichtig moesten zijn, misschien dat hun telefoons gecontroleerd zouden zijn. Ik vroeg met een telefoonkaart te bellen om geen nummerherkenning te hebben"* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2013, p. 5). Desbetreffend wijst de Raad er bovendien nog op dat buiten telefonisch contact ook tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd en dat dit contact ook via derden, bijvoorbeeld via een advocaat, kan verlopen. Het is dan ook onaannemelijk dat verzoekende partij na haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal evenwel geen enkele poging meer heeft ondernomen om Sa. en S., en andere medehuiskerkgenoten, opnieuw te contacteren:

"- met uw vroegere medehuiskerkgenoten had u daar contact met na 3/7/13.

Neen, ik heb gezegd de vorige keer dat ik contact heb genomen met sommige van die mensen, maar ik kon geen enkele bereiken. Dat is nog steeds zo

- probeerde u bepaalde medehuiskerkgenoten na 3/7/13?

Ervoor wel, maar daarna heb ik het niet meer geprobeerd

- en uw vriendin sa. (...), probeerde u haar te contacteren na 3/7/13?

Neen, daarna niet meer

(...)

- probeerde u de afgelopen maanden nog contact te nemen met s. (...)?

Ja, toch wel, ik zegde dat ook vorige keer, dat ik via h. r. (...) contact probeerde zoeken met hen en ik hem nummers gaf (...)

- herhaal vraag? U persoonlijk?

Neen

- probeerde u de ouders van s. (...) te contacteren?

Neen, ik heb nooit contact gehad met haar ouders. Ze woonden in een andere stad en in iran is het niet echt evident iemand te leren kennen en dan gewoon naar de ouders te gaan en contact te hebben." (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2013, p. 3, 5-6). Gezien deze informatie omtrent het lot van haar medehuiskerkgenoten verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen huidige situatie is het niet onredelijk van verzoekende partij te verwachten met alle middelen, eventueel gebruikmakende van een Iraanse advocaat, te trachten te informeren naar deze wezenlijke gegevens betreffende haar medehuiskerkgenoten. De vaststelling dat verzoekende partij dit heeft nagelaten, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Dat verzoekende partij bovendien uiteenlopende redenen aanvoert voor het feit dat zij geen ernstige poging heeft ondernomen om contact op te nemen met deze personen, komt haar geloofwaardigheid evenmin ten goede.

2.2.6.1. Omtrent de stelling van verwerende partij dat, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten, niet besloten kan worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat zij protestant is, stelt verzoekende partij dat zij wel degelijk aantoonst dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering en wijst zij erop dat de ordediensten na haar vertrek uit Iran nogmaals naar haar ouderlijke woonst zijn gekomen op zoek naar haar.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Derhalve toont zij op geen enkele manier aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering.

2.2.7.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten en dat daarenboven zelfs uit de informatie blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden, meent verzoekende partij dat deze gegevens van het Commissariaat-generaal geenszins in overeenstemming zijn met de actuele feiten waaruit blijkt dat huiskerken verboden zijn en dat arrestaties meer en meer worden verricht juist omwille van de bekering tot het christendom. In januari 2011 kondigde de gouverneur van Teheran nog meer arrestaties aan om de toename van bekeringen tot het christendom tegen te gaan. Verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing noch haar bekering tot het christendom, noch haar deelname aan de huiskerken wordt betwist. Om het risico van het bezoeken van huiskerken in Iran te onderstrepen, verwijst verzoekende partij nog naar een beslissing van een Nederlandse rechtbank.

2.2.7.2. Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, uit de bestreden beslissing blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, en in het bijzonder aan de door haar beweerde huiskerkbezoeken. De verwijzing van verzoekende partij naar arrestaties van leden van huiskerken is dan ook niet dienstig.

Voorts blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 27, landeninformatie, deel 1). Overigens blijkt tevens dat zelfs wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Waar verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat in januari 2011 de gouverneur van Teheran meer arrestaties aankondigde om de toename van bekeringen tot het christendom tegen te gaan, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Derhalve laat verzoekende partij na enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kan aantonen dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen, niet correct zou zijn. Ten slotte sluit de Raad zich aan bij de motivering van verwerende partij – die door verzoekende partij overigens op geen enkele manier *in concreto* wordt weerlegd – dat er geen enkele concrete aanwijzing is dat verzoekende partij bij haar terugkeer naar Iran aan evangelisatie zou doen en bijgevolg hierdoor problemen met de autoriteiten zou ondervinden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 26 en 27) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juli 2013 en 4 november 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, voor wat betreft haar eerste gehoor, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT